

[Wilhelm]

havde været et passende tidspunkt for ministeren til at oplyse, når det nu rent faktisk blev debatteret her i salen, at det kunne man, og at det havde Norge gjort. Det oplyste ministeren ikke, tværtimod. Jeg kan kun læse ministerens – og hørte dengang ministerens – udtalelser på den måde, at han nærmest bekræftede, at det kunne man nok ikke. O.k., ministeren kan have været uvidende om, hvordan det forholdt sig den dag, men han har selvfølgelig hurtigt sat sig ind i det bagefter, og alligevel kom der ikke noget korrektiv til retsudvalget med en oplysning om, at Norge faktisk havde taget det forbehold. Først måneder efter – for de ting bliver der selvfølgelig ikke spurgt om, når man regner med, at det er udelukket – først måneder efter, da der alligevel bliver spurgt om de skandinaviske landes stilling, kommer der, og jeg tør nok sige: til overraskelse for alle i retsudvalget, den besked, at der kunne tages forbehold over for artikel 8, og at det havde Norge foreløbig gjort. Så havde vi yderligere en lille runde om, hvorfor det ikke var kommet noget før. Der havde været en passende lejlighed til at meddele, at det ikke alene var Norge, og at der i øvrigt var flere andre lande, der slet ikke regnede med at ratificere. Det kom heller ikke af sig selv, selv om enhver kunne se, at det var meget relevant for retsudvalgets diskussion om denne sag. Først da der blev stillet de helt generelle spørgsmål om, hvordan egentlig situationen i de forskellige lande var, kom oplysningerne. Det er i den forstand, jeg mener, der har været tale om en modstræbende instilling med hensyn til oplysninger om forbeholdene og disse nej'er til i det hele taget at ratificere.

Nu jeg er her – hvad jeg egentlig kun er på grund af disse to bemærkninger til ministeren – vil jeg gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg synes, han har optrådt fornuftigt, når han i retsudvalget ligesom vi andre har gjort opmærksom på, at det terrorismebegreb, man her anvender, er et fuldstændig diffust begreb, som ikke på nogen som helst måde er indsnævret, som ikke er spor betryggende, som ikke er til at tage stilling til, fordi det simpelt hen omhyggeligt definerer enhver politisk forbrydelse. Alt hvad vi hidtil har kaldt politisk forbrydelse, alt, hvad der hidtil er henvist til i udleveringsloven kaldet politisk forbrydelse, er i denne konvention simpelt hen defineret som

terrorisme. Jeg tror ikke engang, at det er at sætte sagen meget på spidsen, når man siger, som jeg sagde før: de gæve venstrebeneders overfald på Estrups gendarmere ville efter denne konvention være blevet defineret som terrorisme. Jeg synes, det har været fornuftigt af hr. Bernhard Baunsgaard i de situationer ligesom vi andre at gøre opmærksom på den vilkårlighed, der ligger dér. Men når hr. Bernhard Baunsgaard så kommer i salen, skal det pludselig være 7 plus 7 til VS, ja eller nej til terrorisme, til trods for at han ved, at der ingen definition er, og til trods for at han ved, at det er umuligt, som vi også konstaterede i december, at tage en fornuftig debat herom på korte bemærkninger. Det er muligt, det ville være bekvemt, men selv om det ville være bekvemt, bliver det ikke med VS.

Glistrup (FP):

Det kan da ikke ganske og aldeles udelukkes, at der selv i det brutale 1978 endnu hist eller pist findes uskyldige, naive ingenuer, der kan lade sig forføre af hr. Bernhard Baunsgaards måde at tale på om, at han tager den skarpe afstand fra den afskyelige ting, som terrorisme er. Men det er jo, når man lytter videre til hr. Bernhard Baunsgaard, det rene og skære ord, ord, ord og atter ord, for hvis man virkelig vil tage afstand fra terrorismen, hr. Bernhard Baunsgaard, så gør man det ikke med smukke, følelsesfyldte deklamationer. Vil man målet, at bekæmpe terrorismen, må man også ville midlet, og et aldeles selvfølgelig middel til at bekæmpe terrorismen er, at man kan få efterforskningsarbejdet til at fungere hen over landegrænserne, uden at det på nogen måde skal standses af juridiske snurrepiberier, formaliteter og forsinkende bureaukratforanstaltninger; ellers kan man ikke leve op til at have nogen som helst chance for at kæmpe imod dem, der fungerer under så skrækelige omstændigheder, som nutidens terrorbander gør. Derfor er hr. Bernhard Baunsgaards ord i denne sag ikke noget, som man kan tillægge vægt.

Men den videre lytten til hr. Bernhard Baunsgaards indlæg gav mig dog unægtelig et vist håb om, at han kan blive klogere, for det var så ganske åbenbart, at han endnu ikke havde nået at få læst det forslag, som